

— Đờ hèn. Có giỏi ra đây đấu súng.

Văn Bình mỉm cười trong bóng tối. Chẳng biết ngay đối phương không phải là nhân viên điệp báo già dặn. Căn cứ vào âm thanh, chẳng có thể nã đạn trúng đích dễ dàng. Song chàng chỉ muốn làm địch bị thương, chứ chưa muốn giết. Vì vậy, chàng hạ thấp nòng súng.

Tám Răng đang nói lầm nhảm thì viên đạn của Văn Bình đã xoắn vào vai hữu.

Hắn rú lên, ngời bết xuống. Ba Mòde, khôn ngoan hơn, lùi vào tường, vận con mắt cú vọ nhìn xuyên qua màn tối. Một ý nghĩ thoáng qua ở đầu hắn rút lui lấy lạt lửa, ném xuống đất. Mục đích của hắn là đánh lừa Văn Bình.

Nghé tiếng động khò khàn của vật kim khí reo trên sàn gỗ, chàng biết ngay thủ đoạn của địch. Song đó chỉ là thủ đoạn ảo trí, chỉ đánh lừa kẻ mới vào nghề. Tương kế, tựu kế, chàng giả vờ bị mắc mưu, bằng cách bắn lia lịa.

Chờ đến phát thứ ba, Ba Mòde mới bắn trả. Văn Bình đã cuộn mình nhẹ nhàng ra chỗ khác, đồng thời đặt một viên đạn vào chân đối phương. Một tiếng «oái» nổi lên : tiếng kêu của Ba Mòde.

Văn Bình ném khẩu súng vào người địch rồi nhảy chồm lại. Cây thịt trên 70 kilô của chàng đè lên người Ba Mòde. Tám Răng ôm vai bị thương lao vào. Ba người vật lộn nhau trong bóng tối.

Ba Mòde hét :

— Tám, Tám, dao của mày đâu ?

Văn Bình phóng vào giữa mặt hắn một a-tê-mi. Trúng vào huyết Janchu ở nhân trung, Ba Mòde bị bất tỉnh tức khắc. Văn Bình chỉ kịp đứng dậy,

thì đèn điện bật sáng và Tám Răng hươi dao toi trong một thế đánh tuyệt kỹ.

Chàng lùi lại, vương chân Ba Mòde nên ngã khụy. Tám Răng trườn theo, hạ mũi dao xuống đầu chàng. Chàng vội lăn người để tránh, lưỡi dao sắc như nước trượt qua vai, lòi theo măng áo. Tám Răng chưa kịp thu vũ khí về, Văn Bình đã phóng vào ngực hắn một ngọn cườc nguy hiểm. Đối phương né sang bên, Văn Bình bồi thêm ngọn độc cơ ọc thứ hai. Nhiều kẻ có hạng trong làng võ thuật đã kinh hồn táng đờm vì hai cái đá liên tiếp của Văn Bình. Tám Răng né đã giỏi, song hắn chưa phải là đối thủ cân xứng nên bị dòn vào ức, nằm vật trên sàn.

Văn Bình chỉ cần giáng a-tê-mi vào tử huyết của Tám Răng là kết thúc cuộc đời ngang dọc của gã du đảng Vạn tượng. Song chàng lại thu quyền về và quỳ xuống, lật hẳn dậy. Mục đích của chàng là để đánh hắn để khám phá ra những chi tiết mà chàng chưa biết.

Tám Răng nhe hàm răng nhọn hoắt :

— Mày đừng hòng cậy miệng tao. Chết thì thôi, tao không cần . . .

Văn Bình cười nhạt, đâm ngón tay vào huyết trên mặt. Tám Răng rên lên thảm thiết.

Vút . . .

Một lưỡi dao từ bên hông vèo tới. Văn Bình hụp xuống tránh, và cuộn mình trên nền gạch. Ba Mòde đã thủ trong tay con dao ghè gờm của Tám Răng. Nếu tránh chằm một phần mười tích tắc, Văn Bình đã bị đâm thủng yết hầu.

Ba Mòde trườn tới, lưỡi dao lại phạt ngang

cuồng hống trong đường tơ kẻ tóc. Áp dụng một thế võ bí truyền, Văn Bình ngồi yên, không thèm né, chờ đường dao đến gần mới vùng tay gạt. Ba Mòde có cảm giác như lúc vào chiếc cam-nhông chớ dây hàng hóa đang phồng trên trăm cây số một giờ. Sức gạt vũ bão của Văn Bình xô Ba Mòde bắn vào tường.

Chàng chỉ nghe một tiếng động khô khan rồi Ba M. de sóng soài, mặt nát bét, chất óc bầy nhầy bắn tung tóe. Văn Bình điềm nhiên đánh vào ngực Tam Răng. Hấn thở dốc ra rồi lịm luôn.

Xong xuôi, Văn Bình phủi tay, ngoảnh lại.

Thiếu Cơ phê bình :

— Prep đánh của anh kinh khủng thật. Em nhận thấy anh giỏi võ hơn xưa nhiều lắm.

Thiếu Cơ phê bình rất đúng. Võ công của chàng đã khác hẳn ngày trước, từ khi chàng hấp thụ được tinh hoa của kiai-ju'su, ninjutsu và thần ảo công. Riêng về thần ảo công, chàng đã tập luyện chuyên cần trong thời gian chán đời, thể phát quy y, trong ngôi chùa hoang ở ngoại ô Vạn tượng. Nhờ thần ảo công, da tại chàng có thể cứng như thép, hoặc mềm như bún, lối đánh nhẹ mà nặng, chậm mà nhanh, biến ảo khôn lường, làm đối phương hoa mắt, không tìm ra cách né tránh và chống trả.

Thiếu Cơ lại có đủ thẩm quyền để phê bình võ công của chàng, vì nàng xuất thân từ một gia đình lấy lòng về quyền pháp. Không hiểu sao, nàng không theo nghề võ của tổ tiên, mà lại lao thân vào làng ca kỹ.

Biết nàng sắp sửa thở dài chán nản, Văn Bình bèn nhắc tới thực tại phũ phàng :

— Em biết hai người này là ai không ?

Thiếu Cơ đáp liền :

— Thủ hạ của Simun.

Chàng định hỏi «Simun là ai», nhưng ngừng bật. Tiếng rên nho nhỏ từ cuối hành lang vọng ra. Văn Bình thấy cửa buồng xé vỡ toang, Mila — cô gái thoát y có tấm thân ngàn vàng — nằm sóng sượt trên vũng máu đỏ lôm. Nàng vừa chống tay ngồi dậy, nhưng kiệt sức ngã vùi, mắt mở rộng ngó thẳng lên trần nhà.

Thiếu Cơ đứng khựng, tay ôm ngực như chính nàng bị thương. Mặt nàng hơi tái, những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống gò má phấn trắng loang lổ. Về buồn rầu vô hạn, nàng cúi xuống :

— Tội nghiệp Mila.

Thấy bạn, mặt Mila bỗng sáng lên, cặp môi mấp máy. Thiếu Cơ quý xuống, giọng tha thiết :

— Mila nhận được chị không ?

Mila gật đầu nhẹ nhẹ. Nàng muốn nói song vết thương ở cuống họng trào máu ra như suối. Văn Bình biết nàng không còn sống bao lâu nữa. Thiếu Cơ hỏi chàng :

— Mang đi bệnh viện, liệu cứu được không anh ?

Chàng lắc đầu thở dài :

— Không hy vọng. Bị hai phát đạn, phát thứ nhất vào ngực đủ nguy tính mạng, phương chi còn phát thứ hai vào yết hầu. Máu đã lạc thần, trong vài phút nàng sẽ tắt thở. Em hãy hỏi gắng xem nàng muốn trời trăng điều gì không ?

Thiếu Cơ ghé miệng vào tai Mila :

— Bọn tay sai của Simun giết em phải không?

Mila lại gạt đầu. Văn Bình xen vào :

— Tại sao ?

Mila lặng thinh. Hơi thở của nàng đã đứt quãng. Một giọt lệ pha máu ứa ra bên khõe mắt của nàng. Trước phút vĩnh biệt cõi đời, khuôn mặt của Mila trở nên nghiêm nghị lạ thường. Nhìn nàng khi ấy không ai ngờ được nàng là vũ nữ thoát y, chuyên nghề cỡi quần áo mỗi đêm.

Biết nàng sắp nói những lời quan trọng, Văn Bình và Thiếu Cơ đều cúi xuống, mặt sát vào đôi môi mấp máy. Văn Bình hỏi gắng lần nữa :

— Tại sao Mila bị giết ?

Giọng nàng thều thào, tiếng con tiếng mắt :

— Em không biết . . . Có lẽ vì . . .

Thiếu Cơ thúc giục :

— Vì ai ?

Mila hắt ra một tiếng ngắn :

— Sim.

Văn Bình lặp lại :

— Thiếu tá Sim Leng ?

— Vâng . . .

— Ai ra lệnh giết ?

Mila muốn nói nhưng lưỡi đã cứng lại. Văn Bình vỗ về :

— Ráng nói đi, Mila. Chúng tôi sẽ trả thù cho Mila.

Nước mắt chảy đầm đìa, nàng lắp bắp :

— Si . . . mun . . . Simun ra lệnh giết.

— Tại sao Simun ra lệnh giết ?

— Không biết . . . Sim chết . . . nói với em.

— Nói những gì ? Mau lên, Mila . . .

— Ba . . . támmmm . . .

Văn Bình giật mình :

— Ba tám, ba tám là gì, hả Mila ?

Đột nhiên, Mila khoẽ hẳn như mỗi đêm trước giờ trình diễn trên sân khấu Vieng Ratry uống một hơi hai ly Vạt pha sôđa, nhắm với trái ô-liu màu xanh, máu hy vọng.

Nàng nói luôn một hơi trơn tru :

— Em không hiểu. Trước khi bị Tư Cụt đầu độc chết, Sim dặn em trốn đi và nhớ lấy «ba tám». Chị Thiếu Cơ ơi, báo thù cho em.

Mila ngoẹo cổ sang bên, mặt xám ngoét. Nàng đã thở hơi cuối cùng.

Tiếng chuột kêu chín chít, tiếng dơi đập cánh phành phạch đột nhiên im bật. Thậm chí tiếng gió reo vù vù trên nóc nhà cũng im bật. Toàn thể tiếng động trong vũ trụ đều rủ nhau im bật. Trong giây đồng hồ thiêng liêng ấy, hồn Mila từ từ bay lên không gian . . .

Thiếu Cơ bóp chặt bàn tay của Mila, dường như không tin rằng bạn nàng đã chết. Đến khi thấy Mila nằm trắng b้าง, Thiếu Cơ mới hoảng hốt thét lên :

— Mila, Mila chết rồi ư ?

Rồi nàng bung mặt khóc hu hu như đứa trẻ.

Tuy có trái tim thép nguội, Văn Bình cũng xúc động. Chàng nghiêng đầu chào Mila lần cuối. Trong vũng máu đỏ lôm, nàng vẫn đẹp. Có lẽ nàng đẹp hơn khi còn sống. Tạo hóa chỉ có thể nặn được một thân thể cân đối và kêu gọi đến như Mila là cùng . . .

Chàng đặt tay lên vai Thiếu Cơ, giọng an ủi :

— Thôi, chúng mình về đi.

Thiếu Cơ mếu máo :

— Còn xác Mila ?

— Lát nữa, anh sẽ báo tin cho cảnh sát.

Tôi phòng Mila, Văn Bình khám phá-ra thi thể của gã Cụt trên mình đầy vết dao. Thiếu Cơ khựng người :

— Trời, Tư Cụt.

Văn Bình hỏi :

— Em quen hẳn ư ?

— Hẳn là hung thần Vạn tượng, ai cũng biết mặt. Giới vũ nữ và dĩ điếm còn quen mặt hơn vì hàng tháng tiệm khiêu vũ, sòng bạc và nhà chứa nào cũng phải nộp thuế cho hẳn. Ai không nộp, hẳn đâm chết.

Văn Bình quan sát đồ vật trong phòng Mila. Mùi nước hoa tỏa ra thơm ngát. Chàng nói :

— Đêm nay, em về với anh nhé ?

Thiếu Cơ lắc đầu :

— Không. Mệt lắm, em phải về ngủ.

Hai người lặng lẽ xuống cầu thang. Đàn chuột đuổi nhau loạn xạ, kêu chít chít rùng rợn.

Trời đã khuya lắm, tay nhiên xe cộ vẫn còn nhiều. Văn Bình ẵm vai Thiếu Cơ :

— Anh đưa em về nhà.

Nàng gỡ tay chàng ra :

— Để em về một mình.

— Em cần thận đấy. Họ có thể giết em được nếu biết em đi với anh đêm nay. Em còn nhớ chiếc Opel hồi nãy không ? Chắc là nhân viên của Simun. Anh có linh tính nếu em về nhà một mình đêm nay họ sẽ giết em.

Thiếu Cơ lặng thinh, lui lui đi bên chàng. Văn Bình tiếp :

— Anh có phỏng ở Settha Palace. Sáng mai, anh sẽ đưa em lên tòa đại sứ, người ta lo liệu ngay thủ tục cho em về Sài Gòn. Em phải về ngay.

Thiếu Cơ lăm băm như người mất trí :

— Sài Gòn, về Sài Gòn ! Cảm ơn anh, em không về Sài Gòn đâu.

Văn Bình ngạc nhiên :

— Hồi tối em đòi về kỳ được. Em nói nếu được cấp chiếu khán, bảo nhảy vào lửa em cũng làm. Sao không về Thiếu Cơ ?

Nàng thở dài đánh sụt, giọng thiếu não :

— Anh tha lỗi cho em. Xa quê hương, em muốn trở về, nhưng anh ơi, em đã quen với nếp sống bê tha ở Lào. Hồi tối, em nhớ Sài Gòn lạ lùng, bây giờ hết nhớ rồi.

Văn Bình nhìn thẳng vào mặt nàng. Trong bóng đêm, mắt chàng sáng quắc như chửa hào quang.

Chàng hiểu Thiếu Cơ hơn ai hết. Nàng là người, yên quê hương tha thiết. Vì cảnh ngộ éo le, nàng phải lên Lào tha phương cầu thực. Mỗi lần gặp chàng ở Vạn tượng, nàng đều hỏi thăm Sài Gòn. Lần trước, đang uống rượu với chàng trong một bin-dinh nhìn ra sông Cửu Long, nàng bỗng thờ dài :

— Ngày nào cũng ngắm giòng nước đỏ ngẫu này, chán chết. Chả bù với nước sông Sài Gòn . . .

Chàng cười :

— Em lăm rồi. Nước sông Sài Gòn không hơn gì nước sông Cửu Long, đôi khi còn đục hơn nữa.

Chợt nghĩ ra, nàng buột miệng :

— Ủ nhỉ ! Nhớ Sài Gòn quá nên em thấy cái gì ở Sài Gòn cũng trong trẻo và sạch sẽ.

Rồi nàng nói luôn một hơi :

— Thật đấy, anh ạ. Nước sông Đồng Nai đây rác rến, song em có cảm tưởng là sạch hơn ở đây nhiều. Có sông xa quê hương, anh mới thấy nhớ nhung. Lắm lúc, em thèm phát điên một bát phở mà không có. Trên này có nhiều tiệm bán phở Bắc, do người Bắc làm chủ, song không ngon, anh ạ. Kề ra, bát phở cũng chưa ngần ấy gia vị, ngần ấy bánh, ngần ấy thịt, ngần ấy nước dùng, cách nấu phở cũng chỉ có ngần ấy, thế mà ... Theo em, còn thiếu một gia vị quan trọng : quê hương.

— Trời ơi, Tiểu Cơ sắp thành nhà thơ ...

— Xa nhà, ai cũng làm thơ ... Anh ơi, vận động với ông đại sứ cho em về đi. Em viết hàng tá đơn mà chẳng được trả lời. Mỗi lần em hỏi thì nhân viên sứ quán lại nói là đơn của em đang được Sài Gòn cứu xét.

Nhớ lại, Văn Bình thở dài nhẹ nhẹ. Hai người nhìn nhau giây lâu. Tiểu Cơ có cảm tưởng như luồng mắt sáng quắc của chàng soi thấu những ý nghĩ chôn giấu trong óc nàng. Bất giác, nàng rung mình. Chàng nắm chặt tay Tiểu Cơ :

— Đêm nay, em nên suy nghĩ lại. Anh sẵn sàng giúp em. Một lần nữa, anh khuyên em nên hỏi hươu g vì ở đây dịch có thể tìm ra em, và giết em cũng như đã giết Mila.

Nàng nhún vai, giọng chán chường :

— Chết được như Mila càng đỡ khổ.

Nghe nàng than thở, Văn Bình lặng thinh.

Chàng đã khám phá ra nguyên nhân Tiểu Cơ thay đổi ý kiến. Nàng tự biết nhan sắc đã về chiều, gái giang hồ luống tuổi có thể sinh sống ở Vạn tượng dễ hơn ở Sài Gòn. Và lại, dầu còn đôi chút sắc đẹp nàng cũng không về. Vì cũng như hàng trăm người đàn bà đơn chiếc trong nghề buôn phấn, bán hương trên đất Lào hủi quạnh, nàng đã dại dột làm quen với thuốc phiện. Văn Bình đã thấy rõ trông mắt lơ dờ của nàng, trông mắt của kẻ bầu bạn trung thành với ả phù dung.

Trong thâm tâm, nàng muốn theo chàng về khách sạn Settha Palace. Từ lâu, có lẽ nàng chưa được hưởng một đêm ân ái tuyệt diệu. Song sự đòi hỏi của ả phiện đã lấn át sự đòi hỏi của xác thịt.

Ánh đèn của lũ quán Constellation hắt vào mặt xanh nhợt của Tiểu Cơ. Nàng vẩy xẩm lơ :

— Em về nhé.

Văn Bình khoát tay :

— Không, để anh đưa em về. Em muốn về đâu ?

Chàng gọi tắc xi. Lên xe, nàng nói với tài xế bằng tiếng Lào thành thạo :

— Chợ Chiều.

Chợ Chiều là một khu trong thành phố. Nàng ngồi nép vào góc, không cười nói vui vẻ như trước nữa. Cơ ghìen đang hành hạ cơ thể nàng. Văn Bình lặng lẽ châm thuốc Salem. Nàng hỏi, giọng ngạc nhiên :

— Ô, anh vẫn đam mê thứ thuốc lá nhạt phèo này ư ? Trên này mới có nhiều thứ ngon lắm. Ngon nhất là thuốc lá tằm ả phiện, hút vào

tê mê như vừa chích dolodan (1)

Văn Bình thở dài :

— Anh mê thuốc Salem không phải vì nó có mùi thơm bạc hà độc đáo, hoặc sợi thuốc nó ngon, mà vì một thói quen đặc biệt. Hồi nhỏ anh là kẻ thù của thuốc lá. Ba anh lại nghiện thuốc lá nặng, mỗi ngày hút ít nhất 2 gói Bát tốt xanh. Khi nào ba hút thuốc là anh trốn ra nơi khác, vì mùi thuốc khét lẹt làm anh lộn mửa. Lúc vào trung học, anh càng sợ thuốc lá hơn nữa. Vì anh đọc sách báo, được biết cái hại của thuốc lá. Có lần anh đánh bạo khuyên ông già không nên hút thuốc lá, sợ ung thư phổi thì được trả lời bằng cái mỉm cười. Rồi ông nói « thuốc lá cũng như tình yêu vậy, có cái dở nhưng cũng có cái hay ».

Thiếu Cơ cười rõ :

— So sánh hay quá !

Tiếng thở dài của Văn Bình nào nuốt hơn :

— Lớn lên, biết yêu, anh mới thấy ông già nói đúng.

— Trời, con người không tìm như anh cũng biết yêu ư ?

— Đừng rủa anh, tội nghiệp. Tim anh cũng biết rung động như mọi người song kinh nghiệm và đau khổ nghề nghiệp đã làm cứng lại. Anh biết yêu lần đầu khi là sinh viên trường Luật, chưa dấn thân vào đời tình báo tàn nhẫn. Em thử đoán xem nàng yêu anh về điểm nào không ?

Thiếu Cơ nhún vai :

— Anh này mới dở hơi chứ ! Đẹp trai, tài

(1) tức dolosal, một thứ thuốc an thần chế bằng chất á phiện mà dốt ghiền thường chích vào bắp thịt.

hoa như anh thì đưa con gái nào không mê.

— Văn Bình lắc đầu :

— Không phải đâu. Nàng yêu anh vì một lý do kỳ quặc. Buồn cười lắm, em ạ, nàng ở lầu hai một tòa nhà kín đáo, giữa khu vườn rộng mênh mông, bọn con trai cùng tuổi anh mê như điên đảo mà không có cách nào liên lạc với người đẹp. Và lại, gia đình nàng bản nả khét tiếng. Cha nàng là nhà thiện xạ bá phát bá trúng. Cậu nào bén mảng vào vườn là anh ruột nàng dùng ná cao su bắn vào chân. Nàng cũng bản nả cao su cỡ khời.

Hồi nhỏ, anh cũng là quán quân ná cao su. Trong lúc nàng hóng mát ngoài sân thượng một mình, anh bắn thư vào cho nàng. Anh chiếm được trái tim nàng dễ ợt... Nàng đẹp lạ lùng, đẹp như toàn thể hoa hậu thế giới hợp lại. Nàng yêu anh tha thiết. Anh định ninh sẽ cưới nàng làm vợ, và cuộc đời hai đứa sẽ chảy một nhịp bình thường. Ngờ đâu, định mạng trở trêu...

Văn Bình ngừng bật, mắt bỗng đỏ hoe. Thiếu Cơ bóp chặt tay chàng :

— Định mạng trở trêu bắt hai người xa nhau phải không ?

Văn Bình lại thở dài :

— Phải, xa nhau, xa nhau mãi mãi. Trong đại chiến thứ hai, nàng thiệt mạng trong một vụ oanh tạc của phi cơ đồng minh.

— Ô, đó ki ô g phải lý do khiến anh mê thuốc lá Salem thơm vị bạc hà.

Giọng Văn Bình buồn thê thiết :

— Bình sinh, nàng rất thích kẹo bạc hà. Mỗi lần bỏ lẹn với anh, nàng đều ăn kẹo bạc hà, khiến

da thịt nàng, tóc nàng, miệng nàng đều thơm mùi bạc hà. Nàng chết đi, mùi bạc hà còn phảng phất trong đám tang lạnh lẽo. Từ đó, anh đắm mê mọi thứ có mùi bạc hà, mùi đặc biệt của nàng.

Tuy nhiên, anh mới yêu mùi bạc hà, chưa yêu thuốc Salem. Anh bắt đầu yêu Salem trong trường hợp lạ lùng...

Anh lưu lạc qua Âu châu, hoạt động trong hàng ngũ OSS của Mỹ. Một đêm kia, nhờ điều Salem, anh thoát chết. Số là đêm đó, anh được lệnh vượt qua phòng tuyến Đức lên Ba Lan, tiếp xúc với một đại biểu của Kháng chiến. Nơi hẹn là một quán cà phê nhỏ ở tả ngạn sông Sen. Dọc đường, anh gặp một thiếu nữ có cặp mắt đen láy, và bàn tay thập bút trắng muốt giống như cặp mắt và bàn tay của người yêu quê hương. Anh vốn có tình mê gái — một tình rất xấu, chắc em đã biết — nên mỉm miệng cười với nàng, nàng cười trả, rồi hai người làm quen nhau.

Còn năm phút nữa đến giờ hẹn. Anh định từ giã nàng song nàng cứ níu lấy. Đến gần quán cà phê, nàng nũng nịu đòi anh mua giùm nàng một gói thuốc Salem có vị bạc hà. Hồi đó, nước Pháp bị Đức quốc xã chiếm đóng, hàng hóa khan hiếm, thuốc lá đắt như vàng, huống hồ thuốc Salem của Mỹ.

Anh chạy đôn, chạy đáo mới mua được gói Salem. Có thuốc rồi, nàng vẫn chưa chịu hút. Nàng bắt anh ngồi xuống ghế công viên hút chung với nàng một điếu. Giọng nói của nàng chứa một sức quyến rũ gần như thôi miên làm anh quên hết. Hút xong điếu thuốc nàng mới chịu đứng dậy.

Anh tất tưởi chạy lại quán cà phê. Vừa khi ấy, anh thấy một người mặc com-lê đen bị dẫn ra đường, và đẩy vào xe Citroen. Người mặc com-lê này là đại biểu kháng chiến mà anh có bồn phẫn tiếp xúc. Do một sự phản bội trong hàng ngũ kháng chiến, cuộc tiếp xúc bị phản gián quốc xã phăng ra, người đại biểu bị bắt. Sau này bị tra tấn tàn nhẫn, y đã nhảy qua cửa sổ lầu tư xuống đường tự tử.

Thoát chết, anh tìm đến nhà cô gái mắt đen và bàn tay thập bút. Song không bao giờ anh gặp lại nàng nữa. Nàng bị thiêt mang trong một vụ oanh tạc của đồng minh. Như người yêu đầu tiên của anh...

— Rồi từ đây anh mê thuốc Salem...

— Phải, từ đây anh mê thuốc Salem.

Tắc xi đậu lại cho Thiếu Cơ xuống.

Nàng chia má cho chàng hôn, giọng buồn rầu:

— Lâu lắm, em mới được nghe lại một chuyện buồn. Hồi hái ra tiền, em vui suốt ngày đêm, bạn bè trò chuyện với nhau cũng chỉ kể chuyện vui mà thôi. Lên Lào, sống thui thủi một mình, trong cảnh đói rét, tha phương cầu thực, em mới nhớ lại những chuyện buồn của đời em. Anh à, yêu là khổ, vì yêu, em phải bỏ xứ ra đi để thanh toán ma dai...

Văn Bình an ủi nàng:

— Cuộc đời như nước sông luôn luôn chảy xuôi không bao giờ chảy ngược. Em nên nghĩ đến tương lai... hơn là trách móc dĩ vãng.

Nàng tần ngần một phút rồi nói:

— Anh nổi đùng. Sáng mai, em lên khách sạn tìm anh.

Đột nhiên, nàng bậm môi, nhia vào khoảng không mù mịt. Rồi, như người điên, nàng ôm ghì lấy chàng, hoảng hốt tìm môi chàng, hôn thật lâu. Chàng cảm thấy mẩn mẫn ở miệng. Trong lúc hôn, nàng đã để rơi một giọt nước mắt.

Về khách sạn, Văn Bình bâng khuâng như người đánh mất một cái gì quý giá. Thiếu Cơ không phải là ý trung nhân của chàng, như Nguyễn Hương, Thu Thu, Katy, hoặc như Mộng Kiều, mà chỉ là một trong những bạn gái thân thiết, đôi khi gặp nhau thì ở lại một vài đêm. Hồi nàng còn xuân sắc ở Sài Gòn, chàng trở tài chinh phục cũng như nhà quán quân trên nội thích vượt qua Hy mã Lạp sơn. Đến khi nàng xuống giốc, Văn Bình cảm thấy có bồn phận an ủi nàng...

Thiếu Cơ đã hôn chàng nhiều lần, lần nào cũng cuồng nhiệt như người đói hôn từ chục năm trước. Song lần này chàng linh tính đó là cái hôn cuối cùng của hai người đàn bà ngày xưa gục chết dưới đồng gạch vụn cây vò đạn.

Như cái máy, chàng vào buồng tắm mở nước đầy bồn. Giọng nước chảy ào ào xuống bồn tắm cần gác men xanh đường như có ma lực kéo lượn ưu tư đang chững chặc trong lòng chàng.

Đêm nay chàng phải thức trắng.

Chất lưỡi, chàng châm diều Sa em thơm mùi bạc hà.

Trong khi ấy, ở khu Chợ Chiều, Thiếu Cơ đi thoăn thoắt vào một ngõ hẹp tối om.

Nàng xò cửa một căn nhà gạch ở cuối hẻm. Một người đàn ông gầy gò, lún phún râu mép nhận ra nàng, don dả :

— À, Tin cố. Đêm nay sao đến muộn thế? Có khách xộp phải không?

Nàng mỉm cười :

— Ừ.

Nhà dưới được chia làm nhiều buồng nhỏ, ngăn bằng gỗ, trước cửa treo rèm đỏ. Mùi á phiện sèo sèo trên đèn dầu lạc xông ra thơm ngào ngạt.

Nàng treo thang gỗ lên lầu. Một mâm đèn riêng được để dành cho nàng. Gã chủ có râu mép kéo rèm lên :

— Này Tin cố, lão tây già đang hút dưới nhà. Hồi này, hẳn đói gặp em. Em bằng lòng tiếp bán không?

Thiếu Cơ mừng rỡ tới một người đàn ông Pháp trên sáu mươi, da mặt sạm lại sau nhiều năm trồng cao su tại thuộc địa, toàn thân nồng nặc mùi mac-ten. Hẳn là một trong những người yêu một đêm của nàng. Sắc đẹp ứa tàn, nàng không còn điểm phúc được hẹn hò với những chàng trai khỏe mạnh và khôi ngô nữa. Từ nhiều tháng nay, lão tây già lui tới tiệm hút ở Chợ Chiều và kết bạn với nàng. Hơn một lần nằm bên hắn, nàng bị lợm mửa và muốn bật đèn, mặc quần áo, ù té chạy xuống đường, tìm xó tối khóc một hồi cho đỡ tủi. Song lần nào nàng cũng nằm lại trên tấm đệm dày một tấc.

— Vì lão tây già có cái ví cũng dày như tấm đệm